

ZEEMANSBRUID

Van Judith Visser verscheen eerder:

Ysabella
Tegengif
Tinseltown
Stuk
Oversteken
Trip
Time-out

JUDITH VISSER

Zeemansbruid

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Lava Amsterdam
Omslagbeeld: © Corbis/Hill Creek
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Foto auteur © Wim Barzilay
© 2012 Judith Visser en Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2012

ISBN 978-94-016-0003-3 / NUR 305

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HIJ

Hij keek om zich heen. Het leek wel een droom. Zo zag de hemel eruit, dat moest wel. Dit was zijn hemel en hij was god.

Een voor een nam hij de vrouwen in zich op en hij wreef in zijn handen. Vandaag was een bijzondere dag. Om deze unieke gebeurtenis te vieren waren ze hier voor het eerst alle vier tegelijk.

Lucinda, die hem door de telefoon met haar hese stem vriendelijk maar zakelijk te woord had gestaan, reageerde in eerste instantie afwijzend op zijn verzoek. Ze had uitgelegd dat hij niet meer dan twee dames tegelijkertijd mocht boeken. Maar ze wist natuurlijk dondersgoed dat hij al maanden een vaste bron van inkomsten voor haar bedrijf was. Veel overredingskracht had hij dus niet nodig gehad.

Het zou een onvergetelijke avond worden.

Neuriënd knipte hij het licht aan, hij liep naar het raam, waar hij plechtig de zware, fluwelen gordijnen dichtschoof. Even bleef hij staan en bekeek zijn gezelschap. Het heldere licht van de kristallen kroonluchter verspreidde een sensuele glans over hun lichamen. Dit waren de meest sexy vrouwen die hij ooit had gezien. Megan en Candy, naast elkaar op zijn bruinleren bank, hadden beiden hun sierlijke, lange benen over elkaar geslagen. En Varysca en Hannah zaten ieder in ruime fauteuils aan weerszijden van de bank. Vier magische elementen die elkaars perfectie versterkten.

Ze keken hem verleidelijk aan.

Zo beheerst mogelijk liep hij naar Varysca. Met haar getinte huid en lange, zwarte haar was ze de meest exotische van het stel. Onder dikke, zwarte krulwimpers keek ze brutaal de wereld in. Even sloot hij zijn ogen en haalde diep adem. Hij moest rustig blijven, zichzelf inhouden. Hij moest zorgen dat hij iedere seconde intens beleefde.

Hij had er niet voor niets zo lang op gewacht.

Zijn hand trilde licht toen hij die naar haar uitstak. Langzaam streelde hij de binnenkant van Varysca's dij en gewillig liet ze hem haar benen spreiden. Zijn ademhaling werd zwaarder. Hij knielde voor haar op de marmeren vloer en duwde haar benen nog iets verder uit elkaar. Net als haar vriendinnen was Varysca volledig naakt en hij kreunde toen haar schoonheid zich voor hem ontvouwde. Hij likte zweetdruppeltjes van zijn bovenlip. Hij was opgewonden, maar hij hield zichzelf in om haar niet nu al te bespringen. In plaats daarvan zag hij hoe ze wijdbeen op de stoel voor hem zat en hem met een uitdagende glimlach zijn gang liet gaan. Haar donkere lokken vielen over haar borsten en hij schoof ze opzij om haar tepels te zien. Toen liet hij zijn handen weer naar beneden glijden, langs haar navel, voorbij haar onderbuik. Langzaam bracht hij zijn mond naar de fluwelen zachtheid tussen haar benen.

Na een paar minuten stond hij op en met de rug van zijn hand veegde hij zijn mond af. Megan en Candy glimlachten sensueel. Op de grond slingerde kleurrijke lingerie. Hij had ze, zoals altijd, meteen uitgekleet: die opsmuk hadden ze helemaal niet nodig.

De roodharige Hannah wachtte smachtend op haar beurt. Haar hartvormige, roze lippen waren lichtjes geopend en haar groene, zwaar opgemaakte kattenogen priemden zwoel. Zijn blik gleed van haar blanke, zachte lijf naar de getinte Varysca en vervolgens weer naar de andere twee. Hij voelde zijn hartslag sneller

gaan. Ja, hij had het voor elkaar. De natte droom van iedere man, in zijn eigen *fucking* huiskamer. *Hugh Hefner, eat your heart out!*

Natuurlijk ontbrak er nog iemand, dat was duidelijk, maar hij wist dat de lege plek tussen Megan en Candy snel opgevuld zou zijn. Het was slechts een kwestie van tijd voor Irma zich bij haar nieuwe vriendinnen zou voegen.

Hij voelde de blik van Varysca en hij richtte zich weer tot haar. Zonder iets te zeggen duwde hij hard zijn vinger bij haar naar binnen. Haar volle borsten deinden zachtjes op en neer, maar haar gezicht bleef onbewogen.

Met zijn vrije hand knoopte hij zijn jeans los en stroopte de broek samen met zijn boxersshort af. Zonder te kijken smeed hij de kledingstukken naast zich neer en boog over Varysca om zijn mond gretig op haar rood gestifte lippen te drukken. Ze verwelkomden hem zacht en glad en hij voelde het puntje van haar tong tegen de zijne.

Zijn erectie stootte tegen de leren fauteuil, hij trok zijn middelvinger uit Varysca terug en kwam overeind.

Terwijl het drietal toekeek tilde hij haar soepele benen op en drong in één keer bij haar naar binnen.

Een half uur later duwde hij de donkere schone ruw aan de kant. Haar haren zaten verward, haar lippen waren nat van zijn kussen. Met zijn vlakke hand sloeg hij haar fiks in het gezicht.

Haar hoofd draaide opzij, maar ze gaf geen kik.

Hij haalde nogmaals uit, harder nu.

Toen vloekte hij.

Candy, Megan en Hannah staarden met grote ogen voor zich uit. Even keek hij naar ze, zoekend naar begrip, toen kreunde hij. Wat begrepen zij ervan? De 'dames' – zoals Lucinda ze noemde – waren hersenloos en slechts goed voor één ding. En ook dat was nog maar de vraag. Het was hem immers wéér niet gelukt.

Voorzichtig omklemde hij zijn pijnlijke balzak. De huid span-

de strak en zijn sperma brandde. Varysca had opnieuw gefaald. Hij had het hoogtepunt niet bereikt terwijl de avond zo hoopvol was begonnen.

Hij liet zich tussen Megan en Candy op de bank zakken, zijn penis slap en onbevredigd tussen zijn benen. Candy's blonde krullen kriebelden tegen zijn schouder en hij duwde haar opzij. Zijn klamme huid plakte aan de bekleding van de bank, het koele leer was een verademing. Hij haalde diep adem en sloeg zijn armen om de twee bevallige vriendinnen. Het gaf niet, hield hij zichzelf voor. Echt niet. Hij mocht de moed niet laten zakken, er was nog steeds hoop. Met Irma zou het wél lukken, dat wist hij zeker, en daarna zouden ook deze vier hem kunnen bevredigen. Als zijn zaad eenmaal vloeide, zou hij niet te houden zijn.

Hij keek naar de knappe brunette en trok haar wat dichtert tegen zich aan. Megan had geduld met hem gehad, net als de andere drie vrouwen. Ze hadden verdraagzaam toegestaan dat hij het bleef proberen, hadden hem het gevoel gegeven dat hij zich niet hoefde te schamen. Met hun ervaring keken ze nergens meer van op.

Maar hij had zelf genoeg geïncasseerd.

Varysca lag nog op de plek waar hij haar had achtergelaten; haar benen uitnodigend gespreid voor een tweede kans. Hij stapte over haar heen om zijn kleren op te rapen en hees zich in zijn spijkerbroek.

Varysca keek stil naar het plafond.

Hij schopte tegen het hoopje lingerie, liep naar de open keuken, schonk wat Jack Daniel's in en nam een grote slok. Terwijl de alcohol via zijn keel een warm spoor richting zijn maag trok, blikte hij de woonkamer in. Zijn hele leven was hij op zoek naar de perfecte vrouw en hij had gedacht haar in dit gezelschap te vinden, maar blijkbaar was deze volmaaktheid in viervoud niet genoeg.

Irma daarentegen was het echte werk. Daar konden deze dames simpelweg niet tegenop.

Natuurlijk zou hij Varysca, Megan, Candy en Hannah niet uit zijn leven bannen, hij zou ze bij zich houden. Hij liet ze niet meer naar Lucinda gaan. Ze mochten hier blijven en dienstdoen als afwisseling om te voorkomen dat hij en Irma in een sleur raakten. Irma zou het stralende middelpunt van zijn harem zijn.

Hij sloeg het restant van zijn whisky achterover en werd langzaam kalm. Dankzij Irma zou alles goed komen.

Hij zette zijn lege glas op het aanrecht en liep door de lange gang naar de kamer waar ze op hem wachtte.

URSULA

Het was nog rustig op de Erasmusbrug en de Rotterdamse skyline had de nevel als een dekbed over haar oren getrokken. De stad ontwaakte langzaam en de eerste zonnestralen weerkaatsen op de rimpels van de Maas. Diep snoof ik de ochtendlucht op. Vroege automobilisten reden langs, veel mannen in donkere pakken, op weg naar hun werk. Voor sommige weggebruikers vormden Dorian en ik ongetwijfeld een vertrouwd aanblik: al twee jaar legden we iedere ochtend op hetzelfde tijdstip dezelfde hardlooperoute af, behalve wanneer ik piketdienst had en 's nachts doorwerkte. Tijdens mijn jaren als straatagent was dagelijks joggen nog onmogelijk, maar sinds mijn aanstelling als rechercheur was ons vaste rondje de perfecte manier om de dag energiek te beginnen. De route was simpel: vanaf mijn flat aan de Laan op Zuid de Erasmusbrug over en terug. We deden er precies een half uur over.

Dorians groene ogen leken vanochtend klein. Hij had zich ook niet geschoren, iets wat hij normaal gesproken nooit oversloeg. Toen een sterke windvlaag ons halverwege de brug tegengas gaf, kreunde hij luid.

'Kom op,' riep ik, 'je sjokt als een oude ezel! Wie is hier nou de gymleraar?'

Moeizaam versnelde hij zijn pas.

'Laat geworden gisteravond?' vroeg ik.

‘Dat gaat je niks aan.’

‘Het was dus een geslaagde date?’

Dorian deed alsof hij me niet hoorde en keek naar een paar meeuwen die krijsend van het water opstoven. Hij wreef met zijn vingers in zijn ogen, zijn donkerblonde, ongekamde haren piekten in de wind.

‘Hallo!’ Ik zwaaide met mijn hand voor zijn gezicht. ‘Gisteren vertelde je me dat je al maanden naar deze date uitkijkt, terwijl ik niet eens wist dat er een vrouw in het spel was en nu laat je niets los. Dat kan niet!’

Hij jogde onverstoorbaar verder.

‘Je vertelt me altijd alles!’ probeerde ik nog.

‘Deze keer niet.’

We lieten ons tempo zakken. ‘Was de avond soms een ramp en zie je er daarom zo verrot uit?’

Er verschenen kuiltjes in zijn wang. ‘Het was allesbehalve een ramp, dat kan ik je wel vertellen.’

Mijn ogen werden groot. ‘Je bent bij haar blijven slapen.’

‘Yep.’

‘Wat doe je dan hier, man? Je eerste les is pas om elf uur, je had bij haar kunnen blijven!’

‘Ik moet aan mijn conditie denken.’

‘Het lijkt mij dat je daar vannacht voldoende aan hebt gewerkt...’

Dorian grijnsde, maar reageerde niet. We naderden het einde van de brug, staken over en jogden in de richting van het Wilhelminaplein. In de verte, op de gevel van het Nieuwe Luxor Theater, werd een musicalpremière aangekondigd.

‘Hoe heet ze eigenlijk?’

‘Faye,’ zei hij. ‘Maar laten we het over iets anders hebben. Hoe gaat het met jou en Jeff?’

‘Er is geen “mij en Jeff”, dat weet je heel goed.’

‘Hmm.’

Ik plukte een blonde lok, die uit mijn staart was ontsnapt, van mijn wang en stopte de haren achter mijn oor. ‘We zijn gewoon collega’s. Dat ik single ben wil niet zeggen dat ik met elke beschikbare man seks wil.’

‘Waarom zit je dan iedere avond met hem in de pub?’

‘Omdat het fijn is om na ons werk even te ontspannen, natuurlijk.’ Ik versnelde mijn vaart. ‘Niet iedereen is verliefd, zoals jij.’

Dorian veegde het zweet van zijn voorhoofd. ‘We zullen zien...’

Terwijl we naar huis trimden, zagen we al volle trams voorbijrijden en er verschenen steeds meer fietsers en scooters op de fietspaden. Metroreizigers haastten zich station Wilhelminaplein in en uit.

Dorians auto stond bij de ingang van mijn appartementencomplex. Toen hij na onze cooling-down oefeningen terugreed naar zijn mysterieuze Faye, pakte ik mijn sleutels uit de zak van mijn trainingsbroek en liep het gebouw binnen. Beneden in de hal omhulde de koele lucht mijn verhitte lichaam en ik wreef over het kippenvel op mijn armen. Snel sprintte ik de trappen op naar de zesde verdieping.

Binnen hing ik mijn trainingsjack op en wierp een blik op de fotocollage naast de kapstok aan de muur. Ik bekeek mijn ouders, jong en gelukkig: een tastbare herinnering gevangen in de glimlach van het verleden.

Toen schopte ik mijn schoenen uit en liep de badkamer in.

Met gesloten ogen kneedde ik de schuimende shampoo in mijn haar en dacht aan de vragen van Dorian. Hij had gelijk, ik bracht inderdaad veel tijd met Jeff door. In de paar maanden dat we collega’s waren, hadden we een hechte band gekregen. De zeldzame keren dat ik hem aan het lachen kreeg voelden goed. Bij het korps wist iedereen dat zijn vrouw een half jaar geleden zelfmoord had gepleegd en al wilde Jeff er niet over praten, het was

duidelijk dat hij nog lang niet over haar dood heen was. Hij had zich vanuit de hoofdstad naar Rotterdam laten overplaatsen en ik kon me voorstellen waarom hij die keuze gemaakt had: het moest ondraaglijk zwaar zijn geweest om te leven in een ruïne van herinneringen.

Dat hij 's avonds liever in de pub zat dan in een leeg huis, kon ik goed begrijpen. En ja, ik hield hem gezelschap, waarom niet?

Dat Dorian er meer achter zocht, moest hij zelf weten.

Dorian. Ik spoelde het sop uit mijn haren en glimlachte bij de gedachte aan zijn stralende ogen. Mijn kleine broertje, verliefd.

Wie had dat ooit kunnen denken.